

Нѣкжде да се укрія?
 На войска ако не ида,
 Вѣчно ли жива ще бжда?
 Ако на село остана,
 Ще ли безсмъртна да стана?
 Смъртни сме всинца еднакво:
 Мжжъ ли, жена ли веднѣжки,
 Въ бойно ли поле, ил' въ кѣщи.
 Рано ли, късно — ще мреме;
 А като безъ смъртъ не може,
 Де се по-сладко умира,
 Ако не на бой съ дружина?

„Смъртъ било страшно, ти казвашъ —
 Робство отъ смъртъ е по-страшно!

Свиденъ и милъ е животътъ,
 Но дали нѣма отъ него
 Нѣщо по-мило, по-свидно?...

„Тежко е казвашъ, войнишство!
 Какъ ще е тежко за мене?

Азъ не съмъ въ Търновъ родена,
 Ни цариградски учена: —

В' пѣтъ ме е майка родила,

В' остри пелени повила,

На студенъ изворъ кѣпала,

С' своя си кърма доила...

Ази съмъ расла, порасла

По дѣждъ, по вѣтъръ съ овцетъ,

Често и гладна и жадна!

На какво ни съмъ учена?

Отъ какво свѣна да имамъ,

Та да не дойда съ тебе

На войска, дето отивашъ

С' твоята отборъ дружина —

Другаръ най-малкъ най-вѣренъ...

„Ако ти любишъ, ще знаешъ,

Жива раздѣла какво е,

И не ще искашъ отъ мене,

Самъ да те пустна да идешъ

На войска въ явни промежди...

Отъ любовь нищо по силно,

Ни отъ раздѣла по-тежко!...